

ning, en anden Erklæring fra en fremragende Mand af Regeringspartiet om, at der i Virkeligheden ingen Garantier er for, at vi ikke naar som helst kunne vende tilbage til de politiske Tilstande, som man paastaar bleve strinlagte ved Forliget den 1ste April 1894. Naar der nu foreligger en saadan Erklæring fra Medlemmer, som man dog kan tillægge nogen Betydning her i denne Sal som Højres Ordførere, saa kan det maasse nok være rigtigt, at man alligevel siger: Lad os kun tale i dæmpede Toner! Lad os kun tale med hinanden jævnt og smaat! Lad os kun se at snakke os til Rette med hinanden, saa godt vi kunne, det komme vi dog længst med! Det har været en yndet Sport her under Finanslovens Behandling at citere fremragende Mænds Ord, tykke Klassikere, tror jeg, eller hvem det nu har været (Afbrydelse). Ja, det er ikke det, jeg sigter til; jeg sigter nærmest til, hvad det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (Neergaard) citerede, den anden Historie synes jeg er behandlet nok. Jeg kunde fristes til at sige, at selv om jeg ikke kan Klassikere paa Jingrene, har jeg maasse dog i Tidens Løb været nødt til at læse adskilligt af Mænd, der have bestrægtet sig med sociale og politiske Emner, og jeg kunde derfor have lyst til at citere et Par Ord af en af de talentfuldeste og kundskabsrigeste Mænd, hvis Værker jeg har haft Lejlighed til at blive bekendt med, naar jeg studerer det sociale Spørgsmaal, Ord, som han brugte en Gang, da der var Tale om den social-politiske Kamp, som han selv var med til at indlede, og som har været ført i den sidste Menneskealder hele Verden over. Det er disse Ord: Uden Lidenkab er ikke nogen af de Frigørelser udført, som i Rækkefølge danne vor Verdenshistorie! Disse Ord, tror jeg, ere sande, og dem tror jeg, det er rigtigt at mindes. (Afbrydelse). Et æret Medlem spørger mig, fra hvem jeg har disse Ord. Jeg skal ikke nævne den, der har sagt det, thi det kommer ikke an paa, hvem der har sagt det, det kommer an paa, om Ordene have Betydning for dem, for hvem de blive sagte, og paa om de i sig selv indeholde noget. Jeg vil understrege en Bemærkning, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (Klausen) gjorde, da han første Gang havde Ordet. Han sagde, at Socialdemokratiet er et selvstændigt Parti. Jeg understreger disse Ord. Socialdemokratiet i og uden for denne Sal er et selvstændigt Parti med sit eget Livslyn, sit eget Program, maasse ogsaa sin egen Maade at kæmpe paa. Dette forbeholde vi os fremdeles Ret til. Vi forbeholde os navnlig

Ret til at bibeholde den samme Maade at kæmpe paa, som vi hidtil have kæmpet paa, og jeg skal sige, hvorfor vi gøre det. Vi gøre det, fordi den Maade, hvorpaa vi have kæmpet, har, saaledes som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (Klausen) sagde i Gaar, gavnet ikke alene vort Parti, men tillige bidraget sit til at vække Befolkningen, selv om den endnu ikke hører til det Parti, hvortil jeg hører. Men trods det, at vi have anvendt denne Kampmaade, trods det, at vi have anvendt den Smule Lidenkab, som vi have anvendt i den politiske og sociale Kamp, kan det ikke siges om Socialdemokratiet, at vi nogen Sinde have ophørt med at være et lovlidigt Parti. Vi have respekteret de Love, som vore politiske Modstandere Tid efter anden have fundet sig besjærede til at udstede, selv dem, som aldrig sit den lovgivende Forsamlings Sanction. Vi have højet os for de Domme, der ere resulterede af disse Love, selv om disse Domme satte vore bedste Mænd i Fængsel, selv naar de Forbud, der resulterede af disse Love, kneblede vor Presse, lukkede Munden paa os, naar vi vilde tale de forurettedes Sag; vi have højet os for disse Love, naar de tog vore Kasjer, saaledes som det skete i det Jag, hvortil jeg hører; vi have højet os, selv om vi gjorde det nødig, og selv om vi have fundet Dommene urigtige og uretfærdige. Jeg hævder altsaa vor Ret til at blive ved paa samme Maade som hidtil. Men hvorledes har det været med vore politiske Modstandere, der have øvet dette over for os? Have de paa samme Maade respekteret Lovene og de Domme, der ere en Følge af de bestaaende Love, naar Lovene vendte sig mod dem? Det have de ikke gjort. Det er ikke saa længe siden — det er sket efter Forliget, efter hvilket jo den politiske Tilstand skulde være bleven en anden — at et Forbud vendte sig mod et af den høje Regerings Medlemmer, et Forbud, der staar i ret godt Forhold til de Forbud, der have ramt netop Socialdemokratiet gennem disse Aar. Hvad skete da? Da erklærede den højtærede Minister dette Forbud for at være en Nullitet, som han ikke respekterede. Og hvad gjorde den Minister, der har været den øverste Haandhæver af Retsvæsenet i en saa lang Arrække? Han gav sin underordnede Embedsmand en ret alvorlig Næse, da denne fulgte det, som han ansaa for sin Embedspligt, nemlig at hjælpe Dommeren med at staffe Lovene Respekt over for den høje Regering. Naar de Herrer derfor tale om Socialdemokratiet og den Maade, hvorpaa vi agitere, naar de advare os mod en højere Tone og sige, at vi skulle snakke os saa jævnt